

Druhá nedeľa po Veľkej noci 2020 – 2.kniha Kráľov 2,19 - 22

V čase mojich kňazských začiatkov, v čase tvrdej normalizácie, bola veľmi populárna pražská hudobná skupina „Katapult“ – mimochodom, hrajú ešte aj dnes. Svojim tvrdým rock-and-rollom vedela priviesť mladých ľudí do vytrženia – aj mňa – ako hudobníka. Mňa však zaujali nie len muzikou, ale aj ich texty. Na tie časy boli veľmi odvážne, provokačné a narobili nemalo starosti normalizátorom. Spomínam ich dnes preto, lebo ma vtedy zaujali slová jednej piesne a myslím že sú aktuálne aj dnes. Posúďte:

... Jsi jenom součástka do posledního typu auta,
máš na to být víc.

Jsi knihovníkem v knihovně svých spořitelných knížek,
máš na to být víc.

Máš skoro všechno, co za prachy lze koupit,
máš na to být víc...

Boli to slová spoločensky angažované, kritické a pravdivé. Poukazovali na nie správne žitý život vtedajšej doby – ale len vtedajšej? – ktorý nám kresťanom, nemohol a nemôže byť ľahostajným a jeho liečenie musí byť vecou nášho svedomia.

V 2. knihe Kráľov čítame, že obyvatelia mesta Jericha za časov proroka Elízea sa mali dobre, a predsa im niečo chýbalo. Sami vraveli prorokovi: “Bývanie je v tomto meste dobré, ako aj náš pán vidí,” ale bolo tu jedno „ale“. Voda bola zlá a krajina trpela potratmi. Dobrá, zdravotne nezávadná voda bola a je životne dôležitou vecou aj u nás. Závadná voda môže byť aj dnes – a často aj je – zárodokom mnohých chorôb. Našťastie máme dnes rôzne moderné chemické prostriedky, aby sa tomu zabránilo. Ale Elízeus v Jerichu napravil zlú vodu zvláštnym spôsobom. Kázal si priniesť novú misu, v ktorej bola položená soľ, potom vyšiel k prameňu, vysypal doň soľ a povedal: “Takto vraví Hospodin: Uzdravujem túto vodu. Nevzide z nej viac smrť, ani potraty.” Voda ostala zdravou a obyvatelia Jericha si mohli povedať, že sa majú dobre po každej stránke. Táto stará príhoda je aj pre nás veľmi poučná. Aj my na Slovensku sme si ešte pred niekoľkými týždňami voľkali že nám je celkom dobre – isteže niekomu menej, niekomu viac, ale žili sme v určitej istote. Mali sme toľko, koľko sme potrebovali, ba aj na viac. Ale práve v takýchto prípadoch sa človek stáva len súčiastkou svojho auta, knihovníkom svojich vkladných knižiek – bankových kariet. Máme skoro všetko, čo sa za peniaze dá kúpiť – a predsa je tu to „ale“. Potrebujeme niečo viac, niečo, bez čoho aj blahobytný život je nezdravým, nešťastným. Chýba spokojnosť, klud, človek je uštvaný ustavičným zhomom života, na nič nemá čas. Chýba vzájomná dôvera, ľudia sú uzavretí, upodozrievajú sa, závidia si, zlé si prajú. Chýba teplo domova, ktoré vedelo tak príjemne rozohriať skromné obydlia. Komfortné byty, domy sú plné chladu, ľudia žijúci vedľa seba

sú si cudzí, dobre napapané a odeté deti túžia po nežnosti rodičovských rúk a sŕdc a nie po pokrikovaní. Potrebujeme niečo, čo by ozdravilo, napravilo náš život tak, ako prorok Elízeus napravil zlú vodu v Jerichu, keď nasypal soľ do prameňa.

Tento prorokov čin nám pripomína slová Pána Ježiša, ktorý povedal na našu adresu: „Vy ste soľ zeme. Ak však soľ stratí chuť, čím bude osolená?“ Sme potrební, aby sme všetko napravili svojim svedectvom o Ježišovi, ktorý je viac ako ostatné, ktorý dáva zmysel, cenu, krásu všetkému ostatnému, potrebný je vzkriesený Kristus. Viera v Neho, modlitba, Jeho príklad, Jeho chrám, to je viac ako najnovší typ auta, ako šekové karty, ako všetko, čo sa za peniaze dá kúpiť. Ak toto my kresťania ostatným neukážeme, sme soľou, ktorá stratila chuť. Ak my nebudeme predchádzať príkladom, kto to urobí? Ty kresťan, Božie dieťa „máš na to byť víc.“ Obyvatelia Jericha sa mali dobre, ale bolo tam to „ale“. Aj my dnes, v čase koronavírusu si uvedomujeme, že je to naše „ale“.

V predveľkonočnom nemenovanom týždenníku, ktorý sa hemžil množstvom prázdnych rozhovorov našich „celebrít“ ako „zabíjajú“ čas v karanténe v zmysle „hihihi-hahaha“, ma zaujal názor jednej ženy. Píše: Nepočúvali sme, nevideli sme... zatvrdili sme srdcia voči nešťastiu a biede iných, obklopili sme sa marazmom nepotrebných vecí... Prehliadali sme varovný prst. Jednoducho niečo muselo prísť, čo nás prinútilo zastaviť sa. Nik dnes nemôže povedať: to je ďaleko, mňa sa to netýka. Odrazu sme pochopili, že nám chýba nedeľná bohoslužba, spoločenstvom s ostatnými, slová evanjelia z úst kňaza... Boh a príroda nás museli začať učiť, ako sa má ČLOVEK správať. Uviazli sme vo svojich domoch, ktoré sme si povýšili na súkromný chrám...pýcha predchádza pád, to sa naplnilo. Túžobne hľadíme cez okno na prírodu, museli sme jej dopriať čas ozdravenia. Bude nám dopriate, aby sa mohla spamätať? Dostaneme druhú šancu? Staneme sa lepšími? – Je to na nás. Je pravda, že sme zrazu citlivejší, vnímavejší voči potrebám druhých, z každej strany sa ponúka pomoc, ústretovosť...aj keď si poprflíme pri čakaní na košík a pod. Potrebujeme však zvrúčniť náš život, aby zostal zdravým, ako zostala zdravou voda v Jerichu Amen
Modlitba: Pane, pamätaj na svoju zľutovanie, na svoju milosť; lebo tie sú od vekov. Pre svoje meno odpusť nám, že zabúdame na Teba, ako na Toho, ktorý si Pánom zeme a nebies a že bez Tvojej vôle sa tu nič nedeje. Sme vyľakaní čo sa dnes v našom svete deje. Ruky v modlitbe spínajú aj tí, ktorí si nie vždy ctia Tvoje meno. Zmocňuje sa nás úzkosť a osamelosť, keď si uvedomujeme svoju bezmocnosť. Obráť sa k nám a zmiluj sa nad nami, lebo sme opustení. Pozri na našu biedu a tieseň a odpusť nám. Otčenáš...